

De laatste sterren aan de hemel

Kate Hewitt

*De laatste sterren
aan de hemel*

Vertaling bewerkt door IrmPress

Eerste druk 2025

Vierde druk 2026

ISBN 978-90-492-0728-1

ISBN 978-94-023-2643-7 (e-book)

ISBN 978-90-5286-894-3 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Last Stars in the Sky*

Vertaling © Meulenhoff Boekerij

Vertaling bewerkt door: IrmPress – Irmaria Pennekamp

Omslagontwerp: Eileen Carey, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2024 Kate Hewitt

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Opgedragen aan mijn ouders, George en Margot Berry,
voor hun liefde voor ons eigen Lost Lake. En aan mijn broers
en zus, voor het delen van de magie.*

November

‘Het is de volgende links.’

Mijn stem komt er iets te scherp uit en Daniel klemt zijn kaken op elkaar terwijl hij zijn richtingaanwijzer aanzet – onnodig want we hebben al meer dan vijftig kilometer geen andere auto gezien, maar stadsgewoonten zijn moeilijk af te leren, denk ik. Op de achterbank verschuift de elfjarige Ruby, die het afgelopen uur heeft geslapen, en zucht voordat ze zich weer opkrult als een slak. De veertienjarige Mattie, die naast haar zit, houdt haar telefoon omhoog, turend naar het heldere scherm in de duisternis alsof het alle antwoorden van het universum bevat. Of eigenlijk, had kunnen bevatten... als hij nog had gewerkt.

‘Er is geen bereik.’

Sinds we twee uur geleden de grens zijn overgestoken is er al geen bereik meer, dus deze klacht is niet nieuw. Zonder bereik kan ze tenminste niet klagen over de apps die ik resoluut en meedogenloos van haar telefoon heb verwijderd. Op sommige momenten moet je als ouder wakker worden, als een klap in je gezicht, eindelijk je eigen laksheid onder ogen zien en iets doen, zelfs als het dingen erger maakt. Júíst als het dingen erger maakt.

Nu zeg ik niets terwijl Daniel afremt en de auto de onverharde weg op rijdt die het bos in leidt, een dicht, ondoordringbaar struik-

gewas van groenblijvende bomen aan weerszijden van het pad. De banden knerpen over het grind, luid in de stilte van de auto. Ik laat een ingehouden zucht ontsnappen.

Welkom thuis.

Of toch niet.

We rijden verder in een verwachtingsvolle stilte, de spanning stijgt met de seconde. De bomen aan weerszijden van het smalle pad torenen boven ons uit, donker en dreigend. Of misschien ligt dat aan mij, zie ik dat erin dankzij een moeilijke situatie. Niemand van ons wil hier immers echt zijn.

Over iets meer dan een week is het Thanksgiving en het was de bedoeling dat we kalkoen zouden eten, football zouden kijken, zouden ontspannen voor onze grote tv en zouden genieten in ons fijne huis in Westport, Connecticut. De kalkoen in de oven, spina-ziedip en pitachips op de salontafel, een fles rode wijn open op het dressoir. Maar dat huis is niet meer van ons en we konden nergens anders heen dan hier: het gammele huis van mijn ouders op het platteland van Ontario, Canada, waar al zeven jaar niemand is geweest.

Dit is een kans om opnieuw te beginnen, herinner ik mezelf. Opnieuw op te starten. Te vernieuwen. Iets opnieuw te doen. Diep adem te halen en te onthouden wat er allemaal goed is in het leven, waar je dankbaar voor bent... althans, dat zeggen alle tijdschriften en nauwkeurig samengestelde Instagramfeeds tegen me. Alles wat ik nodig heb is een matcha ijs thee en de ruimte om bij te komen. Gooi er een yogamat bij en alles is goed.

Ik sluit mijn ogen voor de donkere, kronkelende weg. Er was niet veel voor nodig om me cynisch te maken, en toch wil ik nog steeds in alles geloven. Ik wil geloven dat zes weken weg van de realiteit echt is wat we nodig hebben om ons leven opnieuw op te starten, terug te krijgen, beter dan ooit.

Wat gebeurt er nou eigenlijk tussen Thanksgiving en Kerstmis,

behalve feestjes en kerstconcerten, een eindeloze draaimolen van zinloze sociale evenementen op de uitzinnige soundtrack van ‘Carol of the Bells’ en eindeloze schalen met belachelijk versierde kerstkoekjes? We laten alles achter ons – school, het sociale leven, het nieuws, de zorgen – en we komen sterker dan ooit terug. Dat gaan we doen.

Daniel krijgt een nieuwe baan, Mattie komt weer op het rechte pad, Ruby komt weer in balans. En dat allemaal bij Lost Lake, in de afgelegen bossen van Ontario, Canada.

Ik realiseer me, te laat, dat ik mezelf niet in dit plaatje heb opgenomen, vooral omdat ik nog niet weet wat mijn plek precies is. In ieder geval heb ik mijn twijfels of het allemaal wel zal gebeuren. De waarheid is dat we echt nergens anders heen konden.

‘Hadden we er niet al moeten zijn?’ Daniels stem klinkt luid en enigszins schel in de stille ruimte van de auto, en ik schrik er een beetje van.

‘Het is iets meer dan drie kilometer van de weg naar het huis,’ vertel ik hem. Of eigenlijk herinner ik hem eraan, want hij heeft het vaak genoeg gereden, net als ik, zij het niet meer sinds de kinderen klein waren. Sam, mijn oudste, die nu op het Clarkson College in de staat New York zit, was elf toen we hier voor het laatst op vakantie waren, de zomer voordat mijn vader stierf. Ik zie Sam nog tussen de twee voorstoelen hangen, met zijn hoofd in de richting van het dashboard, zo gretig als een puppy. Dat was een soort gouden tijd voor het huis: jonge kinderen die het isolement niet erg vonden, zolang ze maar konden zwemmen, kanoën en vissen. Epische spelletjes Monopoly, marshmallows roosteren in het vuur, met mijn hoofd op Daniels schouder leunen nadat de kinderen naar bed waren gegaan, kijkend naar hoe het vuur langzaam doofde en het diepe gevoel van vrede ervarend dat alleen deze plek kon geven.

Zeven jaar later vertrouw ik op die belofte.

Ik heb me ergens wel afgevraagd waarom we nooit meer zijn gegaan, na de begrafenis van mijn vader die volgende winter. We wilden het altijd, maar elke keer als we plannen wilden maken, deden we het niet. Herinneringen maakten het te moeilijk. Tieners verzetten zich tegen de afstand. En achthonderd kilometer, waarvan een groot deel over binnenwegen, maakte het gemakkelijk, of in ieder geval gemakkelijker, om het steeds maar weer uit te stellen.

Tot nu.

‘Ik herinner me het huis niet echt,’ zegt Mattie, als een bekentenis, haar stem zacht. Ze is het gebrek aan bereik vergeten, op dit moment althans. ‘Behalve van foto’s, bedoel ik.’

‘Het ziet er misschien niet meer uit zoals op de foto’s,’ waar-schuw ik haar. Ik bereid me voor op een vervallen krot. Darlene, een vriendelijke vrouw uit de buurt die jaren geleden door mijn moeder is ingehuurd als beheerder, komt zo nu en dan langs om te controleren of het huis niet instort, maar zeven jaar leegstand eist zijn tol van een huis, vooral hier, met de strenge winters, de einde-loze sneeuw, de muizen.

‘We moeten er nu toch echt snel zijn...’ mompelt Daniel half terwijl de auto in een lagere versnelling knarst. ‘Ik herinner me deze heuvel.’

‘Het is nog iets minder dan een kilometer.’ Ik ken nog steeds elke centimeter van deze weg. Ik heb hier elke zomer van mijn jeugd doorgebracht, met blote voeten in de modder, benen vol krassen van braamstruiken, lippen bevlekt met frambozensap, een gezicht vol sproeten van de zon. De afgelopen zeven jaar strekken zich plotseling achter me uit als een lange en lege toendra van tijd, waarin ik mezelf dwong niet meer aan het huis te denken. Over wat het voor mij betekende, wat het voor mijn kinderen had kunnen betekenen.

Nog een bocht en we zijn bij Lost Lake, zilver glinsterend onder

het maanlicht. Ik merk dat ik mijn adem inhoud, voorover leun en... Ja hoor, daar is het. Een donker ondoorzichtig ovaal, omzoomd door dichte groenblijvende bomen; het is nu niet meer dan een stuk zwart, een stuk leegte. De maan is echter verborgen achter de wolken, dus er is geen zilveren reflectie, maar ik weet dat het meer er is, gewoon door de ruimte. De duisternis.

‘Zijn we er al?’ vraagt Mattie, haar stem gevangen tussen ongeduld en bezorgdheid. Ze heeft nog minder een idee van wat ze kan verwachten dan ik.

‘Bijna...’ mompelt Daniel, hoewel ik aan de manier waarop hij voor zich uit naar de weg loert kan zien dat hij niet beseft hoe dichtbij we zijn. Hij kent niet elke bocht en hobbel zoals ik die ken. Deze plek maakt deel uit van mij op een manier die ik niet kan uitleggen, niet aan mijn man. Zelfs niet aan mezelf.

‘Pas op de steen,’ zeg ik snel, net op het moment dat de onderkant van de auto hard tegen de granieten steen schraapt in het midden van de weg, grijs gevlekt met roze, tegenover de oude schuur. Daniel vloekt.

‘Pap,’ Mattie klinkt zowel onder de indruk als geschokt door zijn onverwacht gevloek.

‘Sorry.’ Daniel gaat met een hand over zijn gezicht. ‘Lange dag.’

Een lang jaar, denk ik, maar zeg het niet. Ik ga daar nu niet over beginnen, net nu we aan onze veronderstelde tweede kans beginnen.

Want het huis is nu te zien, een donkere kolos tegen een donkerdere lucht, de grenen planken afgewisseld met ooit wit, nu grijzend pek. Het ziet er kleiner uit dan ik me herinnerde, en zeker meer vervallen. Een dakgoot hangt scheef en mos heeft zich verspreid over de planken, over de ramen, waardoor het hout vaag is geworden en het glas groenig. Het ziet er compleet vergeten uit, en dat is het ook – of dat was het in ieder geval.

Daniel remt en brengt de auto tot stilstand bij de achterdeur, die

eigenlijk als voordeur fungeert omdat de voorkant van het huis een terras heeft dat uitkijkt op het meer.

‘Is dit het?’ vraagt Mattie. Ze klinkt geschokt en dat verbaast me niets. Vergeleken met de uitgestrekte, moderne huizen in Connecticut is deze plek een onaantrekkelijk landelijk getto. En toch, onwaarschijnlijk genoeg, klopt mijn hart nu al snel, wordt het verwarmd. Dit is in wezen mijn thuis, ook al heb ik zeven jaar lang gedaan alsof dat niet zo was.

Naast Mattie beweegt Ruby zich, rekt zich uit, knippert de slaap uit haar ogen en kijkt om zich heen. ‘Zijn we er?’

Daniel werpt me een blik toe die moeilijk te interpreteren is in de duisternis van de auto, maar ik denk dat-ie zoiets uitdrukt als: *Tevreden?* Het was mijn idee om hierheen te gaan nadat we ons huis waren kwijtgeraakt. Ik wist dat ik liever in het huis van mijn familie was dan in een deprimerend goedkoop tweekamerappartement in Bridgeport of Stamford, waar ik een bestaan moest zien op te bouwen met Daniel als bezorger voor Amazon en Ruby en Mattie naar de middelmatige openbare scholen zouden moeten. De lucht is hier tenminste fris. Misschien leren we weer hoe we moeten ademen. Hoe te leven. Ik in elk geval. Misschien.

Niet dat ik dat ooit hardop heb gezegd. Als ik dat zou doen, denk ik dat Daniel me zou uitlachen omdat ik dacht dat zoiets mogelijk was, het huis als een soort magisch wondermiddel, een Hallmark-film die tot leven komt, met alle bijbehorende zoetheid.

‘Kom op, laten we gaan.’ Resoluut reik ik naar de deurklink. ‘Darlene zei dat ze de deur voor ons heeft opengelaten.’

Ik stap uit de auto en haal diep adem; de lucht is absoluut fris, zuiver en scherp van de kou. Mijn longen doen nu al pijn en de binnenkant van mijn neus kriebelt, en het is pas november. Hoe zal het zijn in december? Januari? Zitten we hier dan nog?

‘Kom op,’ roep ik naar de meiden en ik loop naar de voordeur. De deur is niet op slot, precies zoals Darlene had gezegd, en als ik

naar binnen stap, ruik ik de vertrouwde geur van het huis – den-
nen, houtrook, een vleugje leer en stof – en duizend herinneringen
schieten door mijn hoofd als een zwerm mussen, vleugels die
slaan, lichamen die voorbijrazen. Ik ben weer zes, vrolijk ineenge-
doken bij het vuur; ik ben elf, *Archie*-strips lezend op zolder, stof-
deeltjes dansend in de lucht; ik ben veertien en vervel me dood.
Ik ben vijftentwintig, breng Sam hier voor het eerst, dompel onze
tenen in het kristalheldere water van het meer terwijl hij lacht, en
dan doe ik dat ook, genietend van dit simpele plezier. Ik ben ne-
genendertig, vol verdriet terwijl ik naar de lege stoel van mijn va-
der staar, de stilte om me heen nagalmend.

Ik knipper de herinneringen weg, vervangen als ze zijn door
deze nieuwe realiteit. Er is hier niemand. Niemand staat ons op te
wachten. Ik stap de wasruimte binnen, die dienstdoet als een on-
elegante foyer naar de rest van het huis – de wasmachine en droger
aan de ene kant en een warboel van oude laarzen en jassen aan de
andere kant. Mijn blik gaat over het smalle houten plankje dat
mijn vader tientallen jaren geleden heeft gemaakt en waarop nog
steeds een wirwar van sleutels, oude bonnetjes en wat insecten-
spray ligt, waarschijnlijk tien jaar over datum. Er komt een brok in
mijn keel die me verrast. Mijn vader is zeven jaar geleden overle-
den en toch voelt het bijna alsof hij hier is, alsof hij zo de hoek om
komt lopen, met uitgestrekte armen en een brede glimlach.

Alex!

‘Mam, laat je ons nog binnen?’ zucht Mattie achter me en ik stap
de keuken in om de rest van mijn familie de ruimte te geven om
binnen te komen.

‘Sorry.’

‘Dit is zo slecht nog niet,’ merkt Daniel verbaasd op, want het
huis is vanbinnen lang niet zo vervallen als we hadden gevreesd.
Darlene heeft een paar lampen aangelaten en alles is schoon en
opgeruimd, maar wel versleten. Het voelt alsof we een tijdcapsule

binnengaan; er is niets veranderd en toch is alles anders.

Ik was hier voor het laatst voor de begrafenis van mijn vader, drie dagen na Kerstmis, een wereld van ijs en sneeuw en bevroren verdriet. Mijn moeder was in een roes; mijn oudere broer zweeg vooral, mijn jongere zus was voor slechts achtenveertig uur overgevlogen vanuit een ver oord waar ze als freelance fotografe had gewerkt, gretig om zo snel mogelijk weer te vertrekken. Met drie kleine kinderen op sleeptouw – Ruby was nog maar een peuter – slaagde ik er op de een of andere manier in om iedereen te eten te geven, begrafeniskleding te vinden, ons naar de kerk te brengen, te bestáán. Ik kan me er nu nauwelijks iets van herinneren. Dat wil ik eigenlijk ook niet.

‘Zal ik een vuurtje maken?’ Er klinkt een enthousiasme in de stem van mijn man door dat er lang niet is geweest – maanden, op zijn minst. Ontslagen worden en ons huis verliezen, onze hele manier van leven, hebben hem zowel nederig als verbitterd gemaakt – of misschien alleen mij. We hebben er nog niet genoeg over gepraat om het te weten, en ik weet niet wie van ons er meer tegen opziet om dat gesprek te voeren, hoe pijnlijk en noodzakelijk het ook is. Misschien kunnen we het gesprek hier hebben? Of afspreken dat we het gesprek überhaupt zullen hebben. Dat zou al een begin zijn, denk ik.

Ik haal diep adem en inhaleer de vertrouwde huiselijke geuren. Ik loop de woonkamer in, het hart van het huis, met zijn enorme stenen open haard, houten balken, oude banken en de zolderruimte waar mijn broer vroeger sliep. Mijn zus Jenna en ik deelden de kleine slaapkamer naast de woonkamer; die staat nu vol met dozen, althans dat was zo, de laatste keer dat ik hier kwam. Ik heb nu nog niet binnengekeken. Mijn ouders hadden een slaapkamer aan de andere kant, met ramen die uitkeken op het terras en het meer, en de slaapkamer tegenover die van hen was voor gasten – een bont gezelschap van familie en vrienden die deze reis naar de meest afgelegen plek

van Ontario graag wilden maken. Voeg daar nog een keuken, een kleine badkamer, een kelder en een veranda aan toe en dat is het hele huis. Uitgestrekt op zijn eigen manier, maar in wezen klein.

Hoeveel zomers heb ik hier wel niet doorgebracht, kijkend naar de vuurvliegjes die buiten mijn raam flikkerden en vlogen, luisterend naar de melancholische roep van de nachtzwaluw of het aanhoudende gezoem van muggen, het wanhopige getik van motten die hun lichaampjes tegen het horraam slingeren? Hoeveel winteravonden, ineengedoken onder een stapel dekens, het troostende geknetter van het vuur als enige geluid in de stille, ijzige nacht, waardoor ik me veilig en warm voelde, geliefd en beschermd? Hoeveel kaartspelletjes rond de tafel op de veranda, hoeveel zonovergoten ochtenden met zelfgemaakte ahornsiroop op mijn panenkoeken, hoeveel grijze, natte middagen, het meer verborgen door mist, de regen druipend van de dakrand, terwijl ik me onophoudelijk verveelde?

Toch is het allemaal zo lang geleden dat het voelt alsof het een ander is overkomen. Een andere ik.

‘Alex?’ vraagt Daniel.

‘Natuurlijk,’ zeg ik na een seconde. Het duurt even voordat de herinneringen zijn weggetrokken en mijn hersenen op gang zijn gekomen. ‘Een vuurtje is een geweldig idee. Ik denk dat er wat brandhout op de veranda moet liggen.’

Daniel gaat er als een echte jager vandoor, terwijl ik langzaam door de woonkamer loop, met mijn hand over de schoorsteenmantel, de rugleuning van een stoel, mezelf opnieuw vertrouwd makend met deze plek. Mattie en Ruby volgen me als een stel verdwaalde puppy’s.

‘Waar moeten we slapen?’ vraagt Mattie, terwijl ze om zich heen kijkt, haar lip een beetje krullend. Het is eenvoudig, dat is zeker. Rustiek is een vriendelijkere term, denk ik, maar ik betwijfel of mijn dochter daar nu zin in heeft. Vergeleken met ons huis met vijf

slaapkamers, een afgewerkte kelder, bonuskamer en garage voor drie auto's dat we in Connecticut achterlieten, zal het er inderdaad 'rustiek' uitzien.

En dan weet ze nog niet eens dat de leidingen waarschijnlijk bevroren zijn, het water afgesloten voor de winter. In de tijd dat we hier zijn zullen er geen warme baden of douches zijn, geen afwas en de wc kan zelfs niet worden doorgetrokken, tenminste niet zonder water uit het meer te halen.

Ik realiseer me dat ik er niet helemaal tegen ben. Het leven van mijn kinderen was zacht, tenminste totdat Daniel zijn baan verloor en zo'n beetje al ons geld, en er ook nog over loog. Niet dat ik hem de schuld geef. Niet echt.

'Er ligt genoeg brandhout op de veranda,' kondigt Daniel aan als hij weer de woonkamer in komt, zijn armen vol met houtblokken. 'Dus dat is goed.'

Ja, dat klopt, want we zullen het zeker nodig hebben. De open haard is de enige verwarmingsbron in het huis, naast een paar oude elektrische kachels die ergens begraven liggen en waarvan de draden waarschijnlijk door muizen zijn doorgeknaagd. Ik ril, want hoewel Darlene appte dat ze eerder een vuur had aangestoken om de boel op te warmen – de houtrookgeur hangt nog in de lucht – is het nu gedoofd en is het hier ijskoud.

'Ik heb ons zo opgewarmd,' zegt Daniel en ik vraag me af of ik het hardop heb gezegd.

Mattie kijkt nog steeds vol afkeer om zich heen. 'Waar moet ik dan slapen?' vraagt ze opnieuw klaaglijk.

'Je kunt voorlopig op de zolder slapen, bij Ruby,' zeg ik tegen haar. Een instinct uit het verleden zorgt ervoor dat ik de logeerkamer bewaar voor, nou ja, gasten. Sam kan hem gebruiken als hij over een week komt, daarna kunnen Mattie en Ruby naar believen verkassen. 'Morgen ruimen we de kleine slaapkamer op,' ga ik verder, 'en die mag je hebben als je dat liever wilt, hoewel ik denk dat

de zolder warmer is. Warmte stijgt, weet je. Ik probeer te glimlachen, maar mijn lippen voelen vreemd aan. Ik kan niet ontsnappen aan het gevoel dat ik vastzit in een tijdmachine. Overal waar ik kijk, verwacht ik iemand anders te zien: mijn vader, die dood is; mijn moeder, die al vijf jaar in een verpleeghuis zit en zich vastklampt aan de laatste flarden van haar geheugen; of mijn oude ik, die al lang verdwenen is. 'Waarom help je me niet om de boodschappen uit de auto te halen?' stel ik voor. Ik draai me om naar Ruby, die al een tijdje stilletjes rond dwaalt met haar duim in haar mond, ook al is ze elf jaar oud. 'Rubes?'

'Wat?' Ze kijkt me aan, knippert langzaam met haar ogen, verdwaald in haar eigen wereld zoals ze zo vaak is; het lijkt in ieder geval een vredige plek.

'Kun je helpen met de boodschappen?'

Nog een keer knippen en dan volgt ze me zwijgend naar de auto, samen met een klagende Mattie. Als we naar buiten stappen, adem ik de ijskoude lucht in en kijk omhoog naar de hemel, die bezaaid is met een miljoen sterren. Het zijn er zo veel dat ze in elkaar overlopen, een warrig canvas van verbind-de-punten.

'Kijk,' zeg ik tegen Mattie terwijl ik omhoog knik, maar als ik hoop op een 'is de natuur niet geweldig'-moment van verbinding, kom ik bedrogen uit. Ze geeft me een typische tienerblik en stampt naar de kofferbak van de auto om er een van de kartonnen dozen met boodschappen uit te halen die we in Kingston hebben gekocht, een stad bij de grens en de laatste grote buitenpost voordat we diep het bos in gingen. Mattie pakt de doos en stampt terug het huis in.

'Zie je de sterren, Ruby?' Ik probeer het nog eens, maar mijn jongste dochter glimlacht alleen naar me. Sam zou het wel kunnen waarderen, denk ik met een zucht terwijl ik nog een doos boodschappen pak. Hij is nog maar drie maanden weg, genietend van het eerstejaarsleven op de universiteit, maar ik mis

hem meer dan ik had verwacht. Na een jaar of drie voornamelijk gecommuniceerd te hebben met eenlettergrepige woorden en gebrom, was hij vlak voor zijn vertrek weer gezellig en spraakzaam geworden. Hij appt me nu vaker dan een jaar geleden en dat voelt als een bitterzoete overwinning waar ik dankbaar voor ben. Hij is van plan om met Thanksgiving langs te komen. Het is de bedoeling dat hij de dinsdag ervoor naar Ottawa vliegt, al over een week. Ik weet dat hij het hier geweldig zal vinden, net als vroeger, met een enthousiasme dat niet wordt ontsierd door tienerangst of -bezorgdheid. Ik kan niet wachten om deze plek weer met hem te delen.

Mattie en Ruby en ik zijn klaar met het naar binnen brengen van de boodschappen; ik heb veel gekocht omdat de dichtstbijzijnde supermarkt veertig minuten rijden is en ik niet zeker wist wanneer we daar weer zouden kunnen komen. Bovendien is er iets aan zo ver in het bos zitten waardoor je de voorraden naar binnen wilt halen en je in wilt graven.

‘Is er wifi?’ vraagt Mattie, terwijl ik blikken in de voorraadkast begin te stapelen. Darlene heeft alles weggehaald wat er na mijn laatste bezoek was overgebleven: de oude zakken suiker en meel, de gedeukte blikken fruit en groenten. Ze moeten stilletjes hebben liggen rotten al die jaren dat er iemand zou komen maar dat nooit gebeurde. Eerst ik, met mijn vage beloftes, toen mijn zus, die het idee opperde om hier een paar maanden op afstand te gaan werken. Mijn broer had het er ook over gehad om van deze plek een soort bedrijf te maken, een vakantiebestemming voor toeristen die op zoek zijn naar iets écht afgelegens. Niets van dit alles leidde ergens toe, wat totaal niet verrassend was.

‘Er is geen wifi,’ vertel ik Mattie. ‘Tenminste niet zoals er thuis is... was, maar er is een satelliet die verbinding maakt met de tv, en daar kun je meestal wel wat internettoegang mee krijgen.’ Niet veel, hoor: e-mails en losse webpagina's is zo'n beetje alles wat de

verbinding aankan. Op TikTok scrollen of YouTube streamen zal zeker niet gebeuren. ‘Het is alleen nog niet ingeschakeld,’ vertel ik haar, terwijl ik mijn stem zakelijk maar ook enthousiast houd, ‘maar misschien krijgen we hem aan de praat.’

Mattie werpt me een minachtende blik toe. ‘Wat heeft het voor zin om het te hebben als het niet aanstaat?’

‘Ik dacht dat we van dat alles wel een pauze konden nemen, voor een tijdje,’ zeg ik zo luchtig mogelijk, want het is nog steeds een moeilijk onderwerp voor Mattie, om niet te zeggen een pijnlijk onderwerp voor mij. Twee weken geleden werd ze van school geschorst omdat ze marihuana in haar kluisje had, wat er onder andere toe leidde dat ik een kijkje nam op haar telefoon en een wereld ontdekte waarvan ik veel liever had gehad dat die helemaal niet had bestaan, en zeker niet in relatie tot mijn dochter.

Nu laat ze een grom van frustratie horen en gooit haar telefoon op de bank, de ultieme daad van tienermelodrama. Meestal zit hij vast aan haar hand.

‘Wat doen we hier?’ roept ze boos en ik werp een blik op Daniel, die gehurkt voor de haard zit en als een echte padvinder aanmaakhoutjes in een piramide propt. Hij is te druk bezig met een vuur maken om Matties uitbarsting op te merken.

Wat we hier doen, denk ik, is weggaan van alles wat thuis slecht was. De social media. De slechte vrienden. Het oudere, drugs dealende vriendje. De leugens. De schaamte. Dus misschien is het maar goed dat we midden in het bos zitten, weg van alle invloeden die Matties leven in een alarmerend tempo lieten ontsporen, sneller dan ik kon bijhouden.

‘Kijk!’ roept Ruby uit, en wijst naar het vuur dat Daniel heeft gemaakt. Een paar kleine vlammetjes likken voorzichtig aan het aanmaakhout. Hij grijnst en gaat rechtop staan, en iets in mij doet pijn door de blik van trots op zijn gezicht. Dat is iets wat ik een tijd niet heb gezien. En ja, het is maar een vuurtje, en een kleintje ook,

maar op dit moment wil ik vasthouden wat goed is. Ik wil het koesteren. Ik glimlach naar hem.

‘Dat ziet er geweldig uit.’

Mattie slaakt nog een kreun en grijpt weer naar haar telefoon. Ik ga terug naar de keuken en ga verder met uitpakken. Het stapelen van blikken in de voorraadkast, het sjouwen met zakken bloem en suiker, pakken pasta en rijst, schenkt me een verrassend genoegen. De eenentwintigste-eeuwse versie van zelfvoorzienend zijn, denk ik, inclusief genoeg spullen voor in de vriezer.

Na een tijdje komt Ruby binnen en begint rond te snuffelen, terwijl ik me afvraag of ik warme chocolademelk moet maken om van deze avond iets feestelijks te maken.

‘Kijk.’ Ruby trekt aan mijn mouw en laat me dan een foto zien die ze van de voorkant van de koelkast heeft gehaald: vervaagd en oud, de hoeken omhooggekruld. Het is een foto van mijn vader en mij; ik moet een jaar of tien zijn. We hebben gevisd in het meer en we houden onze hengels vast als wandelstokken. Hij glimlacht naar me, een tedere lach op zijn gezicht, en ik grijns recht in de camera, mijn blik vlammend van felle trots en vreugde, mijn vinger gehaakt in de bek van een regenboogforel. Ik kan me het moment niet herinneren, maar wel de foto. Mijn vader haalde vaak herinneringen op aan hoe trots ik was, hoe ik die forel had binnengehaald als een pro. ‘Het was jouw Walter,’ zei hij liefdevol, verwijzend naar de vis uit de oude film *On Golden Pond*, een van onze favorieten, over het leven op het platteland.

Ik vraag me af of er nog forel in het meer zit, of mijn dochters willen vissen, laat staan die slijmerige schubben aanraken.

Ik glimlach naar Ruby. ‘Dat waren opa en ik, heel lang geleden.’

Ze knikt, glimlacht terug en hangt de foto terug op de koelkast.

Ik haal diep adem, dring de herinneringen terug en ga verder met uitpakken.

2

Ik word wakker wanneer de lucht nog donker is en het net aan de horizon licht begint te worden, omdat ik het zo koud heb. Het vuur moet vannacht uit zijn gegaan en ik kan mijn adem zien, een ijzig wolkje in de lucht, terwijl ik dieper onder het zware dekbed kruip, Daniel zachtjes snurkend naast me. Het voelde vreemd om in het bed van mijn ouders te slapen, alsof ik een inbreker was, of misschien aan het doen was alsof. Daniel had nergens last van. We lagen dicht tegen elkaar aan – dichter dan in ons kingsize bed thuis – maar elkaar niet helemaal aanrakend, wat goed voelde.

Vanochtend bedekt vorst de binnenkant van de ramen met fijne patronen van winters kant en als mijn voeten de ijzige houten vloer raken, zelfs met dikke wollen sokken aan, onderdruk ik een zucht. Naast me beweegt Daniel en kruipt dan dieper onder de dekens. Ik pak nog een paar lagen – fleecevest, sjaal, pantoffels – en ga dan naar de woonkamer om daar het vuur op te stoken.

Gisteravond waren we te moe om de elektrische kachels uit de kleine opbergkamer te halen, maar vandaag moeten we zeker kijken of ze het nog doen. Ik probeerde er een leuk spelletje van te maken, slapen in de vrieskou, dekens op bedden stapelen en de kruiken onder de gootsteen vinden, samen met heel wat muizenkeutels.

Ik probeerde het, maar ik denk niet dat het werkte. Alles voelde te vreemd, te hard, en als ik naar buiten keek was het zo donker, meedogenloos donker. Ik tuurde om iets te zien, wat dan ook, in het bleke licht van een stukje maan. Vroeger vond ik de stilte en het donker vredig, als ik het me goed herinner, maar nu maakt het me bang. Mattie stond naast me in haar korte pyjama, theatraal rillend, terwijl ik haar gezegd had wat extra lagen aan te trekken.

‘Ik weet dat je ze hebt, en het is hier koud, Matts, echt koud.’ Ik probeerde het met een bemoedigende glimlach, hoewel ik vermoedde dat ze expres moeilijk deed omdat ze boos was. Welk veertienjarig kind wil haar leven omgooien om zes weken op het platteland van Canada door te brengen? Dit kind in ieder geval niet.

Ik maak een vuur en zet dan de koffie op, nadat ik eerst het koffiezetapparaat heb gevuld met water dat Daniel gisteravond uit het meer heeft gehaald. Net als in de winters van mijn jeugd staat er nu een groot vat in de hoek van de keuken, ons verse water voor de dag. Hij dacht dat het allemaal een lolletje was, toen hij de hoofdlamp omdeed die hij van thuis had meegebracht en de stenen trap afliep naar de zwarte massa van het meer, dat nog niet bevroren is, hoewel er brokken ijs in het ijskoude water dobberen. Hij vulde twee emmers en bracht ze, hijgend en puffend, telkens terug naar boven.

‘Dit zal me in vorm krijgen,’ riep hij en ik was blij dat hij bereid was om mee te doen, hoewel ik me afvroeg of hij dat over een paar dagen nog steeds zou doen. Nou ja, het was maar voor zes weken. Dat konden we allemaal aan.

Al met al verbaast het me dat de meeste dingen in het huis nog steeds werken, terwijl alles op zijn minst zeven jaar oud is, maar ze doen het. Het koffiezetapparaat sputtert en zoemt en al snel vult de troostende geur van verse koffie de keuken. Ik neem een mok en

terwijl ik mijn handen eromheen sla voor de broodnodige warmte, loop ik naar de woonkamer.

Het vuur brandt vrolijk en uitnodigend en ik krul me op op de bank. Buiten is het nog donker, maar ik zie de vorm van Lost Lake als de dageraad langs de horizon kruipt – de steiger die uitsteekt, de bladerloze bomen aan de oever, het oppervlak in het vroege ochtendlicht nog donker en ondoorzichtig. Ik realiseer me dat ik sta te popelen om op verkenning te gaan, om opnieuw kennis te maken met de plekjes uit mijn kindertijd. Opnieuw kennis te maken, zelfs, met het meisje dat ik vroeger was.

Door mijn zomers hier door te brengen – en al mijn schoolvakanties tot ongeveer mijn zestiende, toen ik eindelijk voet bij stuk hield en een zomerbaantje als serveerster vond bij een Sizzler in New Jersey – ben ik gevormd, misschien wel meer dan door iets anders in mijn leven. Ik kijk ervan op, nu ik terug ben, dat het me zeven jaar lang gelukt is om niet echt aan het huis te denken. Ik ben erin geslaagd om te vergeten wat het voor me was, wie ik was toen ik hier was, en mijn Westport-leven te leiden – een huis, een gezin en een boekenclub – zonder veel meer dan een flikkering van sentimentele spijt voor al die zomers en vakanties, weken, maanden en zelfs jaren op deze plek, mijn thuis.

Ik slaak een zucht en neem een slok van mijn koffie. Twintig jaar lang ben ik erin geslaagd mijn leven te vullen met wat nu lijkt op het armzalige en het nietszeggende. In het begin was het allemaal goedbedoeld, waardevol zelfs. Na een onverwachte zwangerschap – Sam – vlak nadat Daniel en ik waren getrouwd, werd ik thuisblijfmoeder, denkend dat het maar voor een paar jaar zou zijn, wat op de een of andere manier een decennium werd zonder dat ik het doorhad.

Nadat ik mijn startersfunctie bij een uitgeverij had moeten opgeven, maakte ik van moeder zijn mijn carrière – alles biologisch, alle baby- en peuterklassen, vaste oudervrijwilliger, toegewijde

klassenmoeder, enzovoort, tot ik me begon te ergeren aan mijn eigen ernst. En toen, als een soort zelfbeschermende maatregel, begon ik de draak te steken met alles, op een zelfspottende manier. Als je kinderen tieners zijn, wil je niet nog stééds die moeder zijn die de met pompoenen versierde cupcakes meebrengt voor Halloween.

Op dat moment speelde ik met het idee om mijn carrière weer op te pakken, maar na vijftien jaar van de arbeidsmarkt te zijn weggeweest en met slechts een paar jaar ervaring voelde dat als onmogelijk. Wie wil er nu een tweeënveertigjarige aannemen als beginnend redactieassistent? En aangezien Daniel toen goed verdiende – met nadruk op het woord ‘toen’ – had ik geen zin om mezelf voor de lol te verhuren als lunchdame of winkelmedewerker. Maar daardoor had ik niet veel meer over: de eerdergenoemde boekenclub, twee keer per week tennissen en ervoor zorgen dat elk jaar van ons leven werd gedocumenteerd in samengestelde fotocollages die naast de trap hingen, was nooit bedoeld als mijn levensdoel. Maar wat dan wel?

Ik denk aan het meisje dat ik was op deze plek, het meisje dat door de frambozenstruiken liep, niets gevend om de krassen, dat met minachtende vingers een bloedzuiger van haar been trok, dat naar een beer blafte om hem weg te jagen.

Ik was dat meisje en toch kan ik dat niet helemaal geloven. Ik weet niet zeker of ik me kan herinneren hoe ik haar weer kan zijn, of zelfs of ik weet hoe ik het moet proberen. Als ik naar haar kijk, zie ik een spookachtige Laura Ingalls, een tv-achtige fantasie. En toch was ze ooit echt. Of niet soms?

Terwijl ik naar de zon kijk die over de toppen van de groenblijvende bomen komt, vraag ik me af of dat een deel van de reden is dat ik hier terug wilde komen, om mezelf weer op deze plek te vinden, voordat het – en die versie van mij – voor altijd verloren gaat.